

Alfa Partners Academy

Koiran opintopolku eläinavausteiseksi kumppaniksi

Marika Kumpulainen
Opinnäytetyö Eläinavusteinen valmennus

2020

SISÄLTÖ

Johdanto	3
Koirapolkuni	4
Ensimmäinen askel : Kääpiösnautseri	7
Toinen askel: Kun Lyyli tuli perheeseen	8
Kolmas askel: Lyylin tulevaisuuden suunta	13
Neljäs askel: Lyylin asiakasharjoittelu	17
Pohdinta	17

JOHDANTO

Kaikki alkoi siitä kun visioni oli hyödyntää koira työssäni. Tämä ajatus ollut minulla jo vuosikymmeniä ja minulla on ollut koira mukana työssä jo kolmesti. Olen mielestäni ymmärtänyt koiran hyödyn ihmisille jo iäisyyden, mutta sopivaa koira ei ole löytynyt taikka ympäristön henkilöt eivät ole nähneet asiaa samoin kun minä. Minulla on ollut myös tarve saada ympäristöä ymmärtämään eläimen hyöty hyvinvoinnissa sekä oppimisessa. Minulle eläin on ollut rinnallakulkija aina ja itsestäänselvyys.

Etsin sopivaa koira keväällä 2018 ja ajattelin että tämä on viimeinen yritykseni tässä asiassa. Nyt jos en onnistu, luovun asiasta ja siirryn muihin suunnitelmiin. Olen myös oivaltanut sen, että koirissa ei ole ollut pulmaan vaan syynä on enemmänkin minun tapani toimia koirien kanssa. En ole onnistunut kasvattamaan koiria oikein ja olen kiinnittänyt huomiota vääriin asioihin palkiten niitä.

Olin vuonna 2017-2018 työssä kumppanuus ympäristössä, tein erityisopetusta. Lähes viikoittain kun matkustin linja-autolla työhön näin pimeydessä neljä valopantaa pomppimassa pellolla. Näytti hauskalta ja joskus kuulin haukuntaa ja näin koirat. Koiralauman kärjessä käveli suursnautseri ja perässä kipitti laumanjohtajan takana kääpiösnautserit. Hauska näky, piristi päivääni. Ihanaa katsoa koirien vapautta ja liikkumisen riemua.

Aivan työvuoden lopussa kun olin ollut yhteydessä moniin erilaisiin rotujärjestöihin ja kasvattajiin, soitin eräälle kääpiösnautseri kasvattajalle. Soitin kasvattajalle keskiviikkona, kävin katsomassa pentua perjantaina ja hain pennun sunnuntaina. Pentuja oli 5 ja kasvattajan katsoma pentu minulle oli sama joka tuli ensin luokseni. Kerroin kasvattajalle mihin tarkoitukseen hain pentua. Tämä pentu oli kasvattajan sanoin joukon johtaja, temperamenttinen mutta myös herkkä. Pennun taustalla oli myös monen sukupolven terapiakoira työtä, jopa viidessä aiemmassa sukupolvessa. Emolla oli tiukka ote tähän pentuun. Otin siis itselleni pennun nimeltä Ocean Diamond eli Lyyli Orvokin. Lyyli oli 7 viikkoa vanha.

Kuva 1: Mä tulin nyt. Moi systeri !

Kävikin ilmi että Lyylin äiti oli yksi niistä koirista joita olin koko vuoden katsonut juoksemassa tuolla työni bussimatalla. Ihmeellinen yhteensattuma.

Pohdin mitä teen nyt toisin kun ennen ? Miten valmennan Lyyliä asiakastyöhön ? Pohdin myös miten kääpiösnautseri eroaa suursnautserista joka on minulle rotuna hyvinkin tuttu. Kun olin 3-4 vuoden vanha saimme joululahjaksi ensimmäisen suursnautserin pennun. Ajattelin että mielenkiintoista on tutustua uuteen rotuun kääpiösnautseriin.

Koirapolkuni

Opiskelin kauan kauan sitten koira. Valmistuin koirakoulutuksen neuvojaksi ja ongelmakoiraopettajaksi. Kipinän tähän sain silloisesta koirastani Isabelitasta jolla oli erinäisiä käyttäytymisen haasteita. Isabelita oli koira jonka kanssa tein lukuisia vuosia töitä ja ravasimme koulutuksissa. Rouva oli ainutlaatuinen persoona ja eli 17,5- vuotiaaksi.

Omassa ammatillisessa koulutuksessani koirapuolella kävimme läpi sitä mistä koira on kehittynyt ja mitä ominaisuuksia sillä on. Suhtautumiseni koiriin muuttui pehmeämmäksi,

ymmärtäväisemmäksi ja koiraystävällisemmäksi. Olin uskonut ns. kovempiin keinoihin ja ihan vääriin asioihin.

Muutin ajatuksiani ja toimintatapojani. Oivalsin kuinka hurjasti koira näkee, haistaa ja kuulee. Olin jo huomannut Isabelitasta ne asiat joihin pelokas koira reagoi. Erityisesti pelot ja traumat koirassa olivat minulle tuttuja. Olin tajunnut sen miten kokonaisvaltainen hyvinvointi vaikuttaa koiraan, miten koira rentoutuu ja mistä kiihtyy. Olin jo maksanut useita koiran pureman aiheuttamia vahinkoja tutuille ja tiesin mitkä tekijät laukaisevat Isabelitan puremisen eli tiesin mitä pelokas ja nurkkaan ahdistettu koira tekee ihmiselle.

Samaan aikaan siirryin työhön autismin kirjon henkilöiden opetukseen. Koin että minun oli helppo ymmärtää autismin kirjon nuoria kun olin tehnyt koirien valmennusta. Yhtäläisyyksiä oli paljon mm. rutiinit, toistot, struktuuri, kehonkieli ja puhumattomuus sanoilla.

Pohdin mitkä tekijät tekevät koirasta onnellisen ?

Olen huomannut kuinka koiran elinympäristöllä on suuri vaikutus koiran hyvinvointiin. Kuinka äärettömän paljon aistiärsykeitä onkaan kaupunkiympäristössä nykyään. Toisaalta ei välttämättä ole hyvä koiran olla ihan täysin virikkeettömässäkään ympäristössä. Olen vähitellen oppinut paremmin ja paremmin lukemaan koiran rauhoittavia singnaaleja.

Kuva 2. Lyyli keskustelelee opiskelijan kanssa.

Keskeisiä asioita koiralle tuntuu olevan : sopiva ravinto, tasapainoinen liikunta, leikkiminen, ihmis- ja eläinkontaktit ja terveys. Perimällä ja pentuajalla on vaikutusta koiran kasvuun ja kehitykseen. Nukkumisella ja levollakin on merkityksensä. Tasapaino on näissäkin asioissa se avainsana.

Nykyään ajattelen että koira kyllä osaa ja tietää, mutta ihminen tarvitsee enemmän tietämystä miten ohjata koira. Aikoinaan jo ajattelin että en pidä nimikkeestä ongelmakoirakouluttaja, koska se on niin leimaava ja negatiivinen. Mielenkiintoista olisi lähestyä koiraperheitä siitä näkökulmasta että tutkisi mikä onnistuu ja menee hyvin, mitä mahdollisuuksia on arjessa, miten koiranomistaja voisi vaihtaa näkökulmaa ja ajatella toisin koirasta ja omista ajattelutavoistaan..

Ensimmäinen askel: Kääpiösnautseri

Otin selvää rodusta kääpiösnautseri ja tutkin rodun nettisivuja.

Ensimmäiset kääpiösnautserit rekisteröitiin Suomessa v. 1956. Koirat olivat mustat Ruotsista tuodut Björkedals Sessan (1955), Björkedals Prins (1956) ja Saksasta tuotu Tünnes v. Eichborn (s. 1957). Koirat omisti Maria Åkerblom, joka oli aikoinaan Suomen ensimmäisiä ja myös suurimpia mustien kääpiösnautsereiden kasvattajia. Ensimmäinen Suomessa syntynyt musta kääpiösnautseripentue oli Åkerblomin kasvattama, se syntyi v. 1957. Nykyään kääpiösnautseri on Suomen 11.suosituin rotu. Kääpiösnautsereita on neljää eriväriä.

Kääpiösnautseri on vanhan ajan pihavahti, jonka alkuperäinen käyttötarkoitus näkyy yhä tämän päivän koirissa.

Kääpiösnautseri on älykäs ja temperamenttinen, reipas pieni koira, joka kaipaa tekemistä ja viihtyy lenkkipuiluilla. Laiskaksi sohvakoiraksi siitä ei ole, vaan ennemmin aktiivisen ihmisen toveriksi ulkoiluun kuin myös tottelevaisuus- ja agilitykilpailuihin.

Kääpiösnautseri on valpas, ympäristöään tarkkaileva ja sillä on nopea reaktiokyky. Tyypillisesti "käppänä" huomaa kotiinsa saapuvat vieraat nopeammin kuin isäntäväki ja ilmoittaa tulijoista äänellään. Se noteeraa vieraat ja käy nämä haistelemassa, mutta ei ole liiemmin kiinnostunut seurustelemaan vieraiden kanssa. Oma perhe on sille tärkein. Käppänä onkin mielellään mukana kaikissa isäntäväen arkiaskareissa, oli se sitten pihan harvointi, autonrassaus tai ruuanlaitto.

Pienestä koostaan huolimatta kääpiösnautseri on hyvä vahti, joka ei pelkää puolustaa isäntäänsä ja omaa revierää.

(lähde: Suomen kääpiösnautserikerho ry.)

Kuva 3. Lyyli kuuntelee lukemista.

Toinen askel: Kun Lyyli tuli perheeseen

Kääpiösnautseri Lyyli tuli minulle 7 viikon vanhana. Lyylin äiti oli musta ja isä valkoinen. Ensi vaikutelma Lyylistä oli iloisuus. Erittäin myönteinen, tyytyväinen, vilkas pentu. Myöhemmin olen todennut Lyylistä neidin olevan sähkökkä, nopeasti riistaan ja liikkeeseen reagoiva. Syömiseen pysähtyminen oli alkuaikojen harjoittelussa ja Lyyli täytyi jatkuvasti palauttaa ruokakupille.

Ensimmäisen viikon Lyyli kulki mukani työssä. Tein työtä kolmessa eri organisaatiossa ja matkustin linja-autolla sekä junalla. Lyyli oli kassissa. Ensimmäinen viikko oli siis kymmenien

ihmisten tuoksujen viidakkoa. Lyyli lepäili ja hiukan tallusteli erilaisissa paikoissa, joi ja söi. Olin erityisen varovainen ensimmäisellä viikolla, että Lyyli varmasti saa myönteisiä kokemuksia. Yhdessä organisaatiossa toivottiin että ryhmä saa nähdä pennun. Vein Lyylin ryhmään ja kaikki silittivät rauhassa pentua. Yhtäkkiä selän takaani tulikin yllättäen henkilö jonka otteet olivat rajuja. Selvisin ja sain Lyylin käännettyä nopeasti toiseen suuntaan. Tästä opin että ryhmätilanteeseen eläimen tuominen täytyy suunnitella tarkkaan ja ennakoida miten koira kohdataan. Teinkin sitten omaan vastuuryhmääni kirjallisen ohjeen siitä miten koira kohdataan. Puin myös Lyylille aina työssä heijastinliivin, jotta koira näkyi paremmin.

Ehkäpä yksi mieleenpainuvimmista muistoista Lyylin ensimmäiseltä työviikolta oli Lyylin ja ohjaamani autismin kirjon opiskelijan kohtaaminen. Opiskelija oli erittäin suuren tuen tarvitseva henkilö, impulsiivinen, äänekäs ja hänellä oli yksilötila. Olin kertonut että Lyyli on mukanani ja nyt sinun vastuullasi on Lyylin päivähoito opiskelupäivän. Opiskelija otti vastaan Lyylin erinomaisesti, peitteli Lyylin painopeiton alle ja köllötteli Lyylin kanssa maassa päivän kertoen Lyylille espanjankielellä tarinoita. Kun menin aina välillä tarkistamaan tilannetta, opiskelija hyssytteli minulle ja sanoi älä häiritse Lyyli nukkuu. Ihan mieletön kohtaaminen.

Kuva 4. Lyyli 7 viikkoisena odottamassa bussia.

Kesän Lyyli lomaili 2,5 kk kanssani ja aloitimme heti kotiin toisen koiran kanssa jäämisen, serkkukoiriin tutustumisen (suursnautseri ja puli), ulkoilun, kävimme erilaisissa ympäristöissä. Lyyli oli ulkoilussa mukana toisen koirani kanssa aina, alussa kassissa ja sitten jalkautuen. Rokotukset ja trimmaukset olivat kasvattajalla. Lyyli oli terve lukuunottamatta nielun lievää tulehdusta jota vain seurattiin.

Kesällä päätin että ei enää koskaan uutta koiraa eikä pentua. Toinen koirani joka ei ole terve oireili runsaasti ja yhteiselo erityisesti ulkoilussa oli hankalaa. Kesän totutteluaika oli todella kuormittavaa.

Lyyli oli pentukurssilla pienryhmässä jo 9 viikon ikäisenä. Tämä oli hyvä ratkaisu, koska sain heti opastusta siihen miten rauhoitan Lyyliä. Kurssi kesti 4 kertaa ja harjoittelimme ulkona.

Työni alkaessa sain luvan organisaatiolta, tiimiltä ja perheiltä tuoda Lyylin työhön. Lyyli aloitti kerran viikossa työpäivät. Tämä järjestely jatkui syksyn- sekä kevään ajan. Lyylin olemassaolo oli lähinnä totuttelua, lepäilyä ja liikkumista yleisillä kulkuvälineillä. Myös minä totuin Lyylin mukana pitämiseen ja asiasta tuli rutiinia. Syksyllä Lyyli pystyi olemaan opetustilassa vapaana ja keväällä tila muuttui, Lyyli oli remmissä. Yksi opiskelija oli sellainen jota en antanut muutaman kerran jälkeen Lyylin lähelle tulla. Lyylin käytös oli torjuva ja opiskelija oli hyvin arvaamaton.

Kuva 5. Lyyli harjoittelemassa työpaikalla.

Haasteena Lyylillä oli edelleen liikkeeseen reagointi sekä ulkoilussa ajoittain muiden koirien haukkuminen. Opetustilassa oli myös näkövammaisten koiria jotka piti huomioida. Lepopaikan Lyyli valitsi itse. Lyylin työpäivät olivat todella pitkiä, lähes 10 tuntia

kokonaisuudessaan ja pohdin onko tästä haittaa. Hyvä puoli oli se, että toinen koirani nautti kotona rauhasta ja levosta.

Lyylin kasvatuksessa olen kokeillut sammuttamista eli en ole reagoinnut ei toivottuun asiaan. Asiat joita toivon Lyylin tekevän palkitsen. Lyyli ei ole ollenkaan helppo neiti, mutta työssä Lyyli on ainakin tähän asti mennyt ns. työmoodiin ja käytös ollut rauhallista. Kotona sitten riehuu, pörisee ja saa raivareita. Tämä on hyvä ja en haluakaan et

Erityisiä asioita ja tottelevaisuuskoulutuksia en ole Lyylille paljoakaan opettanut. Harjoiteltu on luoksetuloa, istumista, rauhoittumista. Kerran yhdessä kokouksessa Lyyli istui sylissäni ja vasta kokoukseen jälkeen osallistuja sanoi että herranjestas sullahan on koira sylissä, en huomannutkaan eli Lyyli on tottunut jököttämään sylissäni ja tykkää seurata mitä tapahtuu. Lyylillä oli työssäni jakso vuorovaikutustuntia, lukutunti, pelitunti ja Lyyli osallistui päivän itsearviointiin. Erityisesti Lyyli piti muutamista opiskelijoista, joiden kanssa oli tauot ja teki myös työparinani jälkipuintia haastavissa tilanteissa. Minun tavoitteeni työssä oli harjoittaa Lyylille rauhoittumista ja vuorovaikutusta erilaisten ihmisten kanssa.

Lyyli oli vuoden erityisopetuksen ryhmässä, jossa opiskelijat olivat nuoria aikuisia mieshenkilöitä. Opiskelijat olivat mm. autismin kirjon henkilöitä, vahvan tuen tarvitsevia erityisopiskelijoita. Opiskelijaryhmän erityinen tavoite oli sosiaalisten taitojen ja työvalmennuksen harjoittelu.

Koko työvuosi meni hyvin. Yhden kerran vuoden aikana Lyyli haukahti ja pelästyi opiskelijan. Tämä tilanne oli pallonheitto tilanne, jossa annoin opiskelijan heittää palloa Lyylille joka innostui liikaa liikkeestä. Toinen tilanne oli kun tiimikokouksessa päästin Lyylin sekunniksi silmistäni, Lyyli huomasi avonaisen oven ja juoksi ovesta rakennuksen käytävään ja ulko-ovelle.

Opiskelijoiden mielipiteitä koirasta:

”Oli ihan kivaa, positiivista ja hauskaakin kun Lyyli-koira oli koulussa”.

”Se että Lyyli koira oli mukana opinnoissa. Ei paljoa vaikuttanut opintoihin.”

”Sanotaanko että olen nähnyt koiria lähes koko elämäni ajan. Eräällä sukulaisella oli ja on vieläkin hirveästi lemmikkejä. Hän on eläin rakas.”

”Lyyli-koira oli täällä koulussa hän oli kiltti koira minä en pelännyt sitä Lyyli-koiraa hän oli tosi kiltti koira se Lyyli-koira oli Marika Kumpulaisella. ”

Kuva 6. Pelin virallinen valvoja

Kolmas askel: Lyylin tulevaisuuden suunta

Tällä hetkellä Lyyli on vuosi ja 9 kuukautta eli vielä teininuori. Lyyli oli kesällä 2019 naksutinkoulutuksessa. Koulutuksessa huomasin että Lyyli on omaehtoinen, tekee jos huvittaa eli on aika perinteinen rotunsa edustaja. Ruoka ei mitenkään erityisesti Lyyliä motivoi. Lyyli on myös hyvin kekseliäs ja utelias neiti.

Lyylillä on koirakaverina systeri perro Usva (6 v.), naapurissa asuva skytterrieri Hörökorva (3 v.) ja serkkupojat puli Alfa (13 v.) sekä suursnautseri Faruk (7 v.). Lyyli tulee hyvin toimeen tutujen koirien kanssa ja näyttää kohtaavan tutut koirat rohkeasti sekä itsevarmasti suukotellen.

Lyylillä on lisääntynyt ulkoilussa toisten koirien haukunta. Reagoi myös muihin eläimiin ryntäillen ja ajoittain kiljuen. Kääpiösnautserien äänivalikoima on laajakirjoinen.

Hyvä asia on että Lyyli on opettanut toista koiraani leikkimään ja sosiaalistanut myös tätä.

Omasta päätöksestäni päädyin tänä lukuvuonna siihen että Lyylin ei ole turvallista tulla työhöni ja en edes kysynyt lupaa siihen. Työyhteisöä perustettiin. Oppimisympäristössä on myös vilkas liikenne, monia toimijoita ja Lyylin lepopaikka olisi ollut haasteellinen löytää.

Ympäristö olisi ollut Lyylin kolmas opiskeluympäristö, uudet opiskelijat ja henkilöstö, tilat. Huomasin Lyylin harjoitteluvuonna että toiseen tilaan muuttaminen ei olekaan yksinkertaista vaan totutteluun menee aikaa. Kulkeminen julkisilla ja kävelymatkat ovat myös meillä osa kokonaisuutta. Yritän välttää suuria stressaavia tekijöitä erityisesti ennen työpäivää ja matkalla, jotta Lyyli olisi rauhallinen työssä.

Kuva 7. Ulkoilua

Lyyli on liikkunut linja-autossa, junassa, autossa ja metrossa. On tutustunut m. veteen, hissiin, ritilöihin, muihin eläimiin. Vapana Lyyli on aika harvoin, asumme vilkkaassa kaupunkiympäristössä ja kerrostalossa. Edelleen Lyyli tarvitsee totuttelua erilaisiin asioihin ja erityisesti yksin, ilman koirakaveria josta ottaa mallia.

Aloitin Eläinvausteisen valmennuksen opiskelun syksyllä 2019 ja Lyyli on ollut mukana yhdessä opiskelupäivässä. Nyt seuraava askel Lyylillä on eläinlääkärin terveystarkastus. Lyyliä on tarkastettu ja rokotettu kasvattajalla. Toivon että tulevassa terveystarkastuksessa tutkittaisiin nielua ja kaulan aluetta. Rodulle ja erityisesti mustassa värissä voi olla tyypillistä hengitystiepulmat ja välillä Lyyli minusta hengittää raskaammin. Ei

varmaan tarkoita mitään, mutta täytyy nyt ajoissa tutkia että en vain valmenna koira joka ei ole terve valmennukseen.

Olen totuttanut Lyyliä käsittelyyn viikoittain ja sen asian suhteen emme enää tappele. Olen tehnyt Eläinavusteiseen koulutukseen liittyviä kirjallisia tehtäviä ja harjoituksia. Lyylin soveltuvuuskoe olisi edessä keväällä. Hiukan epäilen meneekö soveltuvuuskoe läpi, mutta ainahan sitä voi yrittää. Lyylillä on ollut juoksu kahdesti vuodessa ja ennen juoksua on ollut varsin säpäkkä. Vaikuttaa kuitenkin että hormonaalinen toiminta on ainakin vielä tasapainoista ja ei ole huomattavia ylilyöntejä. Juoksun aika olisi juuri tuossa touko-kesäkuussa.

Kuva 8. Jutellaan salaisuuksista

Neljäs askel: Lyylin asiakasharjoittelu

Halusin meille eläinavusteista valmennusharjoittelua yksilötasolla, koska Lyyli ollut enemmän ryhmissä. Etsin harjoittelua jossa kohderyhmä on jotain ihan muuta kun ollut ja sain asiakkaaksi yli 60 -vuotiaan mielenterveyskuntoutujan tuetusta asumisesta. Toivoin että Lyyli saisi jonkinlaista harjoittelua ja taidot joita on oppinut säilyisivät. Halusin myös harjoittelun kotini läheltä, jotta omat voimavarani riittäisivät harjoittelun toteuttamiseen.

Teimme valmennussuunnitelman 5 kerralle ja siitä toteutui 6 kertaa. Kävelimme matkat Lyylin kanssa ja valmennus kesti 45 minuuttia kerran viikossa. Suunnitelmaan ja valmennukseen tuli runsaasti matkanvarrella muutoksia. Huomasin myös Lyyliissä uusia piirteitä, Lyyli ei oikein halunnut mennä valmennukseen ja ei ollut iloinen itsensä. Oppimisprosessina asiakasharjoittelu oli erinomainen ja pääsin harjoittelemaan Viidakkoportaat kirjan harjoitteita. Asiakasharjoittelu lisäsi runsaasti oivalluksia siitä mitä olisi pitänyt tehdä toisin. Huomasin että tavoitesuunnitelma täytyy tehdä huolellisemmin ja perusteellisesti, asiakas tulisi olla motivoitunut prosessiin, tila ja olosuhteet ovat tärkeitä ja asiakaskäynnit tulee olla tiiviisti järjestettynä.

Pohdinta

Voi sanoa että Lyylin prosessi valmentajakumppaniksi on kesken, mutta hyvällä alulla. Etenemissuunta voi olla mitä vain. Joka tapauksessa olen ainakin onnistunut suunnitelman alussa ja erityisesti totutteluvaihe onnistui nyt paremmin kun aiemmin. Lyyliissä ei ole mitään "vikaa" ja osaamista löytyy vaikka mihin. Minähän se tässä yritän oppia ja muuttaa ajatteluani sekä toimintatapoja, tunnereaktioitani asioihin. Ehkä opin, ehkä en. Uskon kyllä että aina sitä jotain oppii, vaikka ei sitä mitä opettelee.

Aloin pohtia valintojani tätä opinnäytetyötäni kirjoittaessa. Ajatukseni ryöpsähtivät monenlaisiin valintoihin, miksi olen tehnyt ne valinnat mitkä olen tehnyt. Kysymysten virtahan on loputon. Miksi valitsin roduksi minulle tuntemattoman rodun kääpiösnautserin, miksi lähdin opiskelemaan eläinavusteista valmennusta, mikä koirissa kiehtoo minua, miksi teen työtä jota teen, mitkä kaikki asiat vaikuttavat minun jaksamiseeni ja miten ne heijastuvat koiraan, miksi olen valinnut mustia koiria ympärilleni. Olen jotenkin erityisen tyytyväinen siitä että Lyyli on vahva persoona jolla on erittäin hyvä itseluottamus ja varmuus. Lyyli palautuu nopeasti ja ei vähästä hätkähdä. Minun olemukseni ei paljoakaan vaikuta Lyyliin kun Lyyli on terveen itsekäs.

Huomasin Lyylin totutteluvuotena työssäni, että on aika vaativaa ja kuormittavaa huolehtia Lyylin hyvinvoinnista ja vastata koko

opiskeluryhmän pedagogiikasta samaan aikaan kun ryhmä oli suurta tukea tarvitseva. On järkevämpää olla 45 minuutin valmennusaika ja sitten tauko. Monia valmennuksia päivässä ja viikossa ei ole myöskään järkevää olla. Eläimen kanssa työskentely on kuitenkin aina yllätyksellistä, ei voi tietää mikä eläimen vireystaso on ja on hyvä olla joustava.

Lyyllä on erityisen hyvä taito ottaa kontaktia ihmisiin. Kun pohdin millainen kohderyhmä sopisi Lyyllille, olen samoilla linjoilla kun siskoni. Lyyli sopisi erittäin hyvin masennusta sairastavien ja ikäihmisten valmentajaksi. Lyyli ei minusta sovellu temperamentinsa vuoksi vilkkaiden henkilöiden läheisyyteen.

Lyyli on myös huumorintajuinen, utelias ja omaehtoinen. Valmentajan täytyy olla sopeutuvainen ja joustava Lyylin kanssa. Myös se että Lyyliä ei ihmeemmin motivoi ruoka ja herkut, tuo haasteita motivointiin. Minulla on ollut espanjanvesikoiria parikymmentä vuotta ja kääpiösnautserin ero niihin on kun yö ja päivä. ” Perrot” tekevät juuri sen mitä pyydät ja nopeasti, kääpiösnautseri tekee jos huvittaa ja jos tuulee sieltä suunnalta. Erityisen kivaa Lyylin kanssa on ollut Lyylin terveys ja jaksaminen. Lyyllä on ainakin toistaiseksi ollut erinomainen kunto ja liikkuminen ollut vaivatonta.

Jotta minun ja Lyylin kehitys jatkuisi edelleen tarvitsemme tilaa valmennukselle, yhteistyökumppaneita ja energiaa. Olen myös pohtinut sitä että yhden eläimen käyttö eläinavusteisessa valmennuksessa on aika haavoittuvaista ja rajaavaa, mitä muuta sitä voisi tehdä. Olen pohtinut myös vapaaehtoistyö mahdollisuutta. Lyylin kanssa voisimme mennä ilahduttamaan ikäihmisiä tai vaikka saattohoitoon tueksi. Helsingissä on kyllä paljon erityisesti vapaaehtoistyö mahdollisuuksia.

Minulle on aina ollut merkityksellisiä kaikki eläimet koppakuoriaisista lähtien. Itsestäänselvyys on myös ollut että eläimet ja ihmiset ovat samanarvioisia tai oikeastaan arvostan eläimiä kyllä enemmän kuin ihmisiä. Tämä ajatus onkin yksi haasteeni eläinavusteisessa valmennuksessa, miten saan asiakkaan, eläimen ja itseni sopivaan tasapainoiseen vuorovaikutukseen. Sen aika näyttää.

Kuva 9. Mitäs tuolla on ?

Edelleen työstän itsessäni ratkaisukeskeisen valmennuksen menetelmiä. Pidän erityisesti siitä että asioista etsitään hyviä puolia, tutkitaan ja tuodaan esille erilaisia näkökulmia. Kivaa on toimia eläimen kanssa joka elää hetkessä. Olen kiitollinen jo näistä saaduista mahdollisuuksista valmentaa itseäni ja Lyyliä eläinavusteiseen työhön, on polkumme sitten minnetahansa suuntaava.

